

Til nr. 17, 18 og 19

Før vandløbslovens ikrafttræden pr. 1. september 1983 indeholdt alle vandløbsregulativer bestemmelser om den foreskrevne bundbredde. Med den nye lovs ikrafttræden er der imidlertid åbnet mulighed for i stedet at regulere vandløbets skikkelse ved angivelse af en given vandføringsevne, hvilket betyder, at en del af de vandløb, som er omfattet af naturfredningslovens bestemmelser om åbeskyttelseslinjen i § 47 a, ikke længere vil være omfattet. Som følge heraf foreslås bestemmelsen ændret, således at de vandløbsregulativer, som var gældende på det tidspunkt, hvor den nye vandløbslov trådte i kraft, lægges til grund, når det skal afgøres, om et vandløb er omfattet af beskyttelsesbestemmelsen. I stk. 4 er det bestemt, at amtsrådene skal registrere de vandløb, som er omfattet af stk. 1. Sådanne registreringer foreligger stort set allerede.

Til nr. 20

Bestemmelserne i *kapitel VII* er i forslaget ændret så betydeligt, at det er fundet hensigtsmæssigt at foretage en total omskrivning af hele kapitlet for at gøre det mere overskueligt. Samtidig er de almindelige bestemmelser vedrørende tilsyns- og plejeforhold, som tidligere fandtes i fortidsmindekapitlet, foreslået ophævet, idet de må anses dækket af lovens generelle bestemmelser herom i kapitlet XII.

ad § 48

Bestemmelsen indeholder angivelsen af, hvilke fortidsminder der er beskyttet i medfør af naturfredningslovens kapitel VII, og hovedreglerne om indholdet af denne beskyttelse.

Bestemmelsen er som den hidtil gældende bygget op som en angivelse af de forskellige monumenttyper, som er beskyttet. Denne angivelse er søgt gjort så fuldstændig som muligt, men kan naturligvis ikke være udtømmende, fordi en del monumenter kan henføres til flere af de angivne kategorier eller er af meget sjælden eller enestående karakter. I forhold til den eksisterende bestemmelse er der foretaget en klargørelse ved, at en del monumenttyper, der har været omfattet af de bredere kategorier, den hidtil gældende bestemmelse anvender, nu nævnes udtrykkeligt. Herudover er der medtaget et antal monumenttyper, som ikke hidtil har været omfattet af fortidsmindebeskyttelsen. Grundlaget for, at disse monumenttyper medtages, er, at de ud fra videnskabeligt kulturhistoriske vurderinger må anses for vigtige vidnesbyrd om kulturhistoriske sammenhænge samtidig med, at de må anses for truede i en sådan grad, at en beskyttelse anses for påkrævet.

§ 48 er bygget op således, at der i de enkelte stykker angives de monumenttyper, der har fælles retsbeskyttelse. Stk. 1 angiver de typer, der er automatisk beskyttede, og som omgives af 100 m beskyttelseslinje, jf. § 50. Stk. 2 giver mulighed for at knytte samme beskyttelse til de i stk. 1 nævnte monumenttyper ved tinglysning, for så vidt monumenterne ikke fremstår som synlige i terrænet, men giver ikke 100 m beskyttelseslinje. Stk. 3 angiver de synlige monumenter, hvis erkendelighed som fortidsminder kan være vanskelig, og hvor der derfor kræves tinglysning for at give dem samme beskyttelse som de fortidsminder, der omhandles i stk. 1. Stk. 4 indeholder beskyttelse af en række fortidsminder, der ikke er omgivet af 100 m beskyttelseslinje, og for hvilke en tinglysning er en forudsætning for beskyttelsen.

Endelig indeholder bestemmelsen den forenklings, at den hidtidige dobbeltkompetence, hvorefter både Skov- og Naturstyrelsen og Fredningsnævnet skulle give tilladelse til indgreb, fjernes. Dette var allerede overvejet ved fastsættelsen af den hidtil gældende lovtæst og må anses for en hensigtsmæssig klargøring af kompetenceforholdene samtidig med, at det medfører en forenklet administration.

ad stk. 1

Bestemmelsen opregner de fortidsminder, der umiddelbart er beskyttet efter naturfredningsloven. I forhold til den hidtil gældende bestemmelse er broanlæg udskilt af bestemmelsen, men bautasten, skibssætninger og ødekirkegårde er medtaget i denne kategori.

Under den automatiske beskyttelse har man i overensstemmelse med de retningslinjer, der blev lagt ved gennemførelsen af den første generelle fortidsmindebeskyttelse i 1937, kun anset de fortidsminder, der ikke var under dyrkning med jævnlig omdrift som omfattet af § 48. Dog er visse voldsteder og lignende fredet med tilladelse til fortsat dyrkning.

Navnlig i de senere år er en del af de tidligere overpløjede fortidsminder gået ud af dyrkning, og de vil herefter kunne anses som omfattet af § 48. I almindelighed vil man anses de fortidsminder, som ikke har været dyrket i 10 år, som omfattet af beskyttelsen.

Baggrunden for, at broanlæg er udskilt og medtaget i stk. 3 som fortidsminder, hvor tinglysning kræves, for at beskyttelsen indtræder, skal ses i, at denne monumenttype, der ud over de egentlige broer tillige omfatter stensætninger og lignende, kan give afgrænsningsproblemer i forhold til bygningsfredningslovens område. For at sikre en hensigtsmæssig administration af de to parallelle beskyttelsesinstitutioner vil man i forbindelse med stillingtagen til de enkelte broanlæg kunne knytte det i det enkelte tilfælde